

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: M.F., zastoupeného: Mgr. Jan Blažek, advokát, Riegrova 20, 301 00 Plzeň, proti
žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, se sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň, v
řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. července 2014 č.j. DSH/7701/14,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků ze dne 25.4.2014 č.j. MMP/088142/14, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod třetí zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, pro porušení § 18 odst. 4 téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 4.500,-Kč, zákaz řízení všech motorových vozidel na dva měsíce a náhrada nákladů přestupkového řízení 1.000,-Kč.

Žalobce **v žalobě** namítal, že nenastaly zákonné důvody pro jednání v jeho nepřítomnosti dle **§ 74 zákona o přestupcích**, když se řádně omluvil z důvodu dlouhodobě plánované zahraniční dovolené, již doložil a byl ji připraven prokázat i návrhem na svědeckou výpověď. Žalobce poukázal na to, že omluva z jednání dne 14.3.2014 byla jeho první omluvou, z čehož vyplývá, že se nejednalo o účelové jednání. V případě nařízeného jednání

na 18.2.2014 byl tento termín změněn z důvodu kolize jednání právního zástupce, kterou zástupce řádně doložil a správní orgán akceptoval. Žalobce tvrdil, že nezrušil právní zastoupení, nýbrž k ukončení zastoupení došlo dohodou stran z interních důvodů, které jsou pro řízení irelevantní, ale jednalo se o právo stran, které nelze klást k tíži žalobce. Přestože žalobcem doložené podklady byly považovány za nedostatečné, k výsledku navrženého svědka nedošlo a žalovaný se s touto skutečností nevypořádal, když v odůvodnění absentuje důvod, proč byl důkaz považován za nadbytečný. Dále žalobce tvrdil, že měl-li správní orgán omluvu za nedostatečnou, měl o tom žalobce vyrozumět. Žalobce také tvrdil, že správní orgán mu mohl uložit pořádkovou pokutu či jej nechat předvést, přesto žádný z těchto instrumentů nepoužil, ani se s touto námitkou nevypořádal.

Dále žalobce tvrdil, že mu nebylo umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Podle žalobce není možné v přestupkovém řízení užít **§ 36 odst. 1 správního řádu**, tj. usnesením prohlásit, do kdy mohou účastníci činit své návrhy, když je koncentrační zásada v tomto typu řízení vyloučena. Ust. **§ 36 odst. 3 správního řádu** upravuje povinnost správního orgánu dát účastníku řízení možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, a nikoli seznámit se s podklady rozhodnutí, jak se uvádí v usnesení prvostupňového orgánu ze dne 14.3.2014. V důsledku toho zmíněné usnesení podle žalobce bylo ve svém výroku nezákonné. Žalobce se nemohl ve stanovené lhůtě seznámit s podklady rozhodnutí, což řádně doložil omluvou z důvodu nemoci. Žalobce tvrdil, že se pokusil kontaktovat správní orgán telefonicky již před svojí nemocí, což se mu nepodařilo. Samotný termín seznámení s podklady byl závislý také na pracovních povinnostech žalobce, který cestuje po celé ČR. Žalobce nemohl předpokládat, že onemocní, a tuto skutečnost mu nelze klást k tíži. Vycházky měl až od 7.4.2014, tedy až po uplynutí lhůty pro seznámení se s podklady rozhodnutí. Žalobce předpokládal, že správní orgán stanoví novou lhůtu, k čemuž také došlo. Nová lhůta však byla stanovena na 15.4.2014 s tím, že již v tento den může dojít k vydání rozhodnutí. Žalobce ovšem právě v tento den vyrozumění teprve obdržel, a nemohl se tak s podklady rozhodnutí ve stanovené lhůtě seznámit. Žalobce měl za to, že mu tak bylo odepráno právo na seznámení se s podklady rozhodnutí a že se jednalo o účelově stanovenou krátkou lhůtu. Žalobce poukázal na to, že se jednalo o jeho první omluvu z důvodu nemoci a nemůže být vykládána jako účelové jednání.

Podle žalobce se žalovaný nevypořádal ani s jeho námitkou nevěrohodnosti a účelovosti výpovědi zasahujících strážníků, když v inkriminovaném místě není možné, aby měla hlídka po celou dobu optický kontakt s vozidlem. Podle žalobce zasahující strážníci nemohou po celé trase úseku opticky zjistit, zda došlo ke změně v osobě, či zda řidič zastavil a vyměnil se s řidičem z druhého vozidla. Podle žalobce v případě připuštění znaleckého posudku by bylo prokázáno, že výpověď strážníků je v rozporu se skutečností. Žalobce tvrdil, že předmětné vozidlo neřídil. Žalobce poukázal na rozsudek NSS č.j. **6 As 22/2013-27**, podle něhož je správní orgán povinen porovnat výpovědi policistů s obranou obviněného s cílem učinit závěr o jejich věrohodnosti. Žalobce rovněž namítal, že žalovaný návrh na vypracování znaleckého posudku nesprávně zamítl s tím, že nemohlo dojít k záměně vozidel, avšak žalobce uváděl možnou výměnu řidiče. Žalobce dále nesouhlasil s neoprávněným užitím správního uvážení při posuzování podpisu žalobce na tiskopise oznámení o přestupku a na písemnostech přebíraných žalobcem v řízení, když podle žalobce užil správní orgán správní uvážení ve věci, pro kterou nemá žádnou kvalifikaci. Žalobce tvrdil, že žalovaný zejména

porušil zásadu materiální pravdy, kdy byl povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci bez důvodných pochybností. Podle žalobce správní orgán provedl a hodnotil pouze důkazy v neprospěch žalobce v rozporu s **§ 50 odst. 3 správního řádu**.

Podle žalobce se žalovaný rovněž nevypořádal dostatečně s odůvodněním výše sankce, které činí rozhodnutí nepřezkoumatelným. Žalobce měl za to, že užitím slovního spojení „v době kolem poledne“ ve vztahu k hodnocení přestupku jako závažného projevu nekázně v silničním provozu je zcela zřejmé, že správní orgán I. stupně dovodil a vyhodnotil jako přitěžující okolnost skutečnost, že se mělo jednat o dobu kolem poledne, nikoli o jakoukoli denní dobu. V odůvodnění rozhodnutí podle žalobce pak absentuje doložení, že v době kolem poledne je frekvence na předmětné komunikaci skutečně vyšší a lze tuto skutečnost vykládat jako přitěžující okolnost.

Napadené rozhodnutí žalobce shledal nepřezkoumatelným i proto, že v odůvodnění žalovaný uvedl, že odvolací správní orgán napadené rozhodnutí zčásti změnil a ve zbytku potvrdil.

Při jednání před soudem žalobce předložil čestné prohlášení své přítelkyně B.J. ze dne 15.1.2015 o tom, že v měsíci listopadu 2013 provedla rezervaci pro společnou dovolenou. Dále žalobce předložil výtisk z internetových stránek booking.com o rezervaci hotelu Bienvivre hotel Olimpionico od 12.3. do 16.3.2014.

Dále žalobce při jednání tvrdil, že k překročení nejvyšší dovolené rychlosti nedošlo a navrhl k tomuto důkaz zkušební protokol použitý rychloměru a rovněž originálem ověřovacího listu k předmětnému rychloměru. Podle tvrzení žalobce se měl správní orgán zabývat i skutečností, že dle ověřovacího listu je rychloměr ve vlastnictví soukromé osoby. Za tím účelem navrhl žalobce důkaz smlouvou mezi vlastníkem rychloměru a městskou policií Plzeň. Žalobce rovněž navrhoval zjistit, zda měření probíhalo v souladu s návodem pro daný typ rychloměru a zda byli strážníci řádně proškoleni. Žalobce rovněž navrhl provedení důkazu ověřením nebo kalibrací použitý rychloměru. Dále žalobce namítal, že označení měřiče rychlosti na fotografii se neshoduje s označením ověřovaného měřidla podle ověřovacího listu, kde je výrobní č. 039/05.

Žalovaný **ve vyjádření k žalobě** navrhl zamítnutí žaloby s tím, že v písemném vyhotovení napadeného rozhodnutí došlo k uvedení chybného odstavce, kdy tento odstavec se nedotýká samotného jádra odůvodnění, proto žalovaný postupoval podle **§ 70 zákona č. 500/2004 Sb.** a dne 15.9.2014 vydal opravné usnesení č.j. DSH/11769/14, jímž nahradil text, kde se napadené rozhodnutí zčásti mění a ve zbytku se potvrzuje, textem, jímž odvolací orgán odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Současně žalovaný předmětné usnesení soudu předložil.

Součástí **správního spisu** je oznámení o podezření z přestupku ze dne 27.9.2013, podle něhož v tento den ve 12:53 hod. na Klatovské ulici v Plzni žalobce překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci 50 km/h. Byla mu naměřena skutečná rychlost 78 km/h. Lustrací bylo zjištěno, že žalobce má omezenou možnost řešení blokového řízení s ohledem na opakované spáchání předmětného přestupku. Žalobce do oznámení uvedl, že s přestupkem

nesouhlasí. Dle úředního záznamu PČR ze dne 27.9.2013 bylo prováděno měření rychlosti vozidel na ulici Klatovská třída ve směru do centra města u autobusové zastávky MHD U Přehrady. Změřena byla rychlost vozidla Land Rover RZ ... Po zastavení vozidla řidič předložil občanský a řidičský průkaz. Následně bylo zjištěno, že žalobce má omezenou možnost blokového řízení ve smyslu § 125c odst. 1 písm. f) bod třetí zákona o silničním provozu. Dále je součástí správního spisu ověřovací list ze dne 6.6.2013 silničního laserového rychloměru výr. č. rychloměru 039/05 a záznam přestupku s fotografií změřeného vozidla včetně registrační značky. Ve spise je doložen i výpis z evidenční karty řidiče žalobce ze dne 23.1.2014. Správní orgán dále opatřil Sdělení městské policie statutárního města Plzně ze dne 5.12.2012 vymezující místa a úseky na pozemních komunikacích pro měření rychlosti vozidel strážníky městské policie.

Správní orgán I. stupně předvolal žalobce k jednání na 18.2.2014. Předvolání převzal žalobce 6.2.2014 osobně. Dne 14.2.2014 došla správnímu orgánu I. stupně žádost o odročení jednání podaná zmocněncem žalobce Mgr. Janem Blažkem, současně s doručením plné moci z téhož dne. Správní orgán nařídil nové jednání na 14.3.2014, přičemž poučil v předvolání žalobce, že bude proveden výslech zakročujících strážníků. Dne 12.3.2014 došla správnímu orgánu I. stupně omluva žalobce s žádostí o odročení z důvodu dlouho plánované dovolené v zahraničí. K tomu žalobce uvedl, že potvrzení rezervace je připraven prokázat výpovědí paní B.J. Současně žalobce sdělil, že byl nucen ukončit právní zastoupení ke dni 11.3.2014 a nepodařilo se mu v tak krátkém čase zajistit jiné zastoupení. Žalobce také uvedl, že v inkriminovanou dobu neřídil, osoba, která řídila, je ochotna se doznat a žalobce údaje o této osobě je připraven na výzvu správního orgánu sdělit. Žalobce navrhl provést důkaz zkušebním protokolem za účelem prokázání nesprávné funkčnosti silničního laserového rychloměru s tím, že osoba, která v inkriminované době řídila, sdělila, že nemohlo dojít k překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Žalobce předložil kopii na adresu MIRAS ze dne 12.3.2014, kde je uvedeno "od booking.com posláno 17.11.2013 ... - potvrzení rezervace 3 pokojů v hotelu Olimpionico Bienvivre v Itálii na 4 noci od 12.3. do 16.3. Rezervaci provedla B.J." Dne 12.3.2014 došlo správnímu orgánu I. stupně také oznámení zmocněnce žalobce o vypovězení plné moci ke dni 11.3.2014.

Správní orgán I. stupně provedl ústní jednání dne 14.3.2014. Při své výpovědi stržm. R.Z. uváděl, že byl obsluhou radaru, měřil rychloměrem umístěným na stojanu z pohledu řidiče pro pravé straně poblíž areálu společnosti Berger Bohemia a.s. Místo bylo označeno svědkem na předložené mapě. Podle svědka když vozidlo překročí nastavenou rychlost, automaticky se přestupek zaznamená. Svědek zkontroluje naměřenou rychlost vozidla RZ a pomocí vysílačky hlídce předá informaci o vozidle. Vozidlo má na dohled do chvíle, než si jej hlídka opticky převezme. Po celou dobu jsou s hlídkou přes vysílačku ve spojení: Hlídka nahlásí, že vozidlo zastavila a svědek zkontroluje dle fotozáznamu RZ vozidla. Kolegyně podle něho měly stanoviště na druhé odbočce vpravo vedoucí pod most a k záměně vozidel nemohlo dojít, neboť měl vozidlo na dohled do doby, než je převzaly kolegyně. K záměně řidiče také nemohlo dojít, neboť byl ztotožněn hlídkou městské policie.

Svědčce Mgr. P. A.V. vypověděla, že její kolega Z. obsluhoval radar, a to v místě autobusové zastávky a vjezdu do firmy Berger. Svědkyně vozidlo zastavila. Zjistila, že řidič se přestupku dopustil opakovaně a že nebylo možno věc vyřešit blokovou pokutou. Řidič byl

ve vozidle sám. Předložil občanský a řidičský průkaz, na základě kterých byl ztotožněn. Podoba na fotografiích odpovídala osobě, která doklady předkládala. Vysílačkou obsluha radaru vždy nahlásí typ vozidla a RZ a následně po zastavení vozidla obsluha radaru ještě jednou nahlásí RZ a typ vozidla a doplní údaje o naměřenou rychlost a čas měření. To se provádí z toho důvodu, aby nedošlo k záměně vozidel. Měřené vozidlo si předávají prostřednictvím vysílačky, kdy vozidlo má kolega, který měří rychlost na dohled po celou dobu, než vozidlo vjede do zatáčky. V tomto okamžiku je svědkyně a její kolegyně již vidí a vozidlo si opticky přebírají. Provoz byl slabý a vozidlo nešlo přehlédnout. K záměně vozidel nemohlo dojít, neboť po celou dobu až do zastavení vozidla přes vysílačku byl kontakt s obsluhou radaru. Vozidlo bylo ztotožněno na základě registrační značky čtené ze záznamu z radaru.

Stržm. J.K. vypověděla, že s kolegyní V. měly stanoviště přibližně 500 metrů od stanoviště radaru na odbočce vpravo ve směru jízdy do centra města. Odbočka vede pod dálniční přivaděč. Po změření jim bylo vozidlo radiostanicí předáno. Poté, co vozidlo zaznamenaly, její kolegyně vozidlo zastavila. Řidič byl ve vozidle sám. K záměně vozidel podle této svědkyně rovněž nemohlo dojít, neboť obsluha radaru jim hlásí typ a barvu vozidla. Po zastavení vozidla se čeká na vyhodnocení radaru a vše opětovně kontrolují včetně registrační značky.

Ve sdělení správního orgánu I. stupně ze dne 14.3.2014 se uvádí, že v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu se žalobci dává možnost seznámit se a vyjádřit k podkladům pro vydání rozhodnutí ve věci, přičemž je k tomu určena lhůta k seznámení s podklady, po níž bude vydáno ve věci rozhodnutí. Podle usnesení správního orgánu I. stupně z téhož dne byla stanovena lhůta k seznámení s podklady pro rozhodnutí do pěti pracovních dnů od oznámení usnesení. Sdělení spolu se usnesením bylo žalobci doručeno 28.3.2014. Dne 4.4.2014 došla správnímu orgánu I. stupně omluva žalobce, že z důvodu pracovní neschopnosti se nemůže seznámit s podklady rozhodnutí. Žalobce k tomu předložil kopii rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti ze dne 3.4.2014, kde jsou uvedeny vycházky od 7.4.2014. Správní orgán I. stupně vyrozuměl dne 7.4.2014 žalobce, že omluva nebyla akceptována, neboť žalobce se mohl s podklady pro vydání rozhodnutí seznámit již od 28.3.2014, kdy sdělení osobně převzal, avšak přesto rozhodnutí bude vydáno nejdříve 15.4.2014. Žalobce toto vyrozumění převzal 15.4.2014.

Rozhodnutí **správního orgánu I. stupně** je datováno 25.4.2014. V odůvodnění tohoto rozhodnutí správní orgán I. stupně uváděl, že správní orgán vypravil písemnost týkající se oznámení o zahájení řízení a nařízení ústního jednání na 18.2.2014 žalobci, kdy 6.2. si tento zásilku osobně převzal. Dne 14.2. byla doručena kopie plné moci pro Mgr. Jana Blažka spolu se žádostí o odročení jednání. Správní orgán tuto žádost akceptoval a nařídil jednání na 14.3. Druhé předvolání bylo doručeno 27.2.2014. Dne 12.3.2014 byl správnímu orgánu doručen e-mail s omluvou z jednání z důvodu zahraniční dovolené obviněného. Správní orgán tuto omluvu neakceptoval, neboť z potvrzení o rezervaci nevyplývá, že dovolená byla sjednána pro osobu obviněného, přičemž počátek termínu dovolené je dva dny před nařízeným ústním jednáním a končí dva dny po tomto termínu. Omluva byla doručena v krátkém časovém odstupu od nařízeného jednání, přestože žalobce o termínu jednání věděl od 27.2.2014. Správnímu orgánu I. stupně se vypovězení právního zastoupení jeví nelogickým, omluva jako

účelová s cílem dosažení prekluzivní lhůty a zbavení se odpovědnosti za přestupek. S ohledem na to, že omluvu nelze považovat za řádnou a včasnou, projednal správní orgán věc v nepřítomnosti žalobce.

Při stanovení viny správní orgán vycházel z oznámení z přestupku, z protokolu, jehož součástí je fotodokumentace spolu s detailem registrační značky pořízená radarem, z úředního záznamu zakročujících policistů s tím, že tento v důležitých bodech koresponduje s oznámením přestupku a mimo jiné z něj vyplývá, že žalobce byl ztotožněn na základě občanského a řidičského průkazu a že ve vozidle se nacházel pouze žalobce. Dále správní orgán vycházel ze svědeckých výpovědí zakročujících strážníků, o nichž neměl správní orgán pochybnosti, neboť nebylo zjištěno, že by měli jakýkoliv zájem na výsledku řízení a že by nevypovídali jen o skutečnostech, které zjistili v rámci plnění svých služebních povinností. Námitku obviněného, že vozidlo v inkriminovanou dobu neřídil, považoval správní orgán I. stupně za vyvrácenou svědeckými výpověďmi zakročujících strážníků, které shodně uvedly, že vzhled přestupce byl totožný s fotografií na předložených dokladech. Rovněž podpisy na tiskopise oznámení přestupku a písemnostech přebíraných osobně žalobcem se výrazně shodují. Lze tedy podle správního orgánu prvního stupně bez důvodných pochybností konstatovat, že byly podepsány žalobcem.

Jestliže bezprostředně před jednáním žalobce zmocnění advokáta zrušil a nastoupil dovolenou, dobrovolně se podle správního orgánu I. stupně zbavil možnosti být přítomen svědeckým výpovědím a klást svědkům otázky. Pokud tedy o své vůli nevyužil tohoto svého práva, nelze následně namítat krácení svých práv. K tvrzení, že je žalobce připraven navrhnout výslechy, které prokáží, že řidičem nemohl být, správní orgán uvedl, že podle § 52 správního řádu není vázán návrhy účastníků, vždy však provede potřebné kroky ke zjištění skutečného stavu věci. V dané věci byl skutečný stav věci zjištěn svědeckými výpověďmi zakročujících strážníků, o jejichž věrohodnosti nejsou pochybnosti. Správní orgán má i tento navržený důkaz za ryze obstrukční se záměrem dosáhnout zániku odpovědnosti za přestupek. Z provedeného dokazování podle správního orgánu prvního stupně jednoznačně vyplynulo, že řidičem nemohla být jiná osoba než žalobce. Tedy výslech osob, které žalobce ani neidentifikoval, by byl nadbytečný. K návrhu na provedení důkazu zkušebním protokolem za účelem prokázání nesprávné funkčnosti laserového rychloměru správní orgán I. stupně uvedl, že přístroj ProLaser III PL-DOK je kalibrován, přičemž platnost ověření byla prokázána ověřovacím listem platným do 5.6.2014. Po tuto dobu je garantována správnost měření přístroje. Rovněž tvrzení žalobce a jeho návrh na provedení výslechu osoby, která je připravena se doznat k řízení vozidla v inkriminovanou dobu, považoval správní orgán za účelové ve snaze dosáhnout zániku odpovědnosti za přestupek. Podle správního orgánu I. stupně žalobci nic nebránilo, aby uvedl jednoznačné údaje k totožnosti osoby řidiče. Oproti tomu žalobce prodlužuje řízení omluvami z jednání a naznačuje údajné svědky bez bližší identifikace. Žalobce byl již od počátku řízení vyrozuměn o možnosti seznámit se se spisovou dokumentací a rovněž po jednání byl vyrozuměn o možnosti v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu se seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí. Usnesením mu byla stanovena lhůta pět pracovních dnů. Žalobce této možnosti nevyužil. Dne 4.4. bylo správnímu orgánu doručeno potvrzení, že žalobce je od 3.4.2014 v pracovní neschopnosti, přičemž ode dne 7.4.2014 má povolené vycházky. Následně byl žalobce vyrozuměn, že rozhodnutí nebude vydáno dříve než 15.4.2014, přičemž měl možnost se do této doby s podklady seznámit, což

přes všechny svůj v písemnostech prezentovaný zájem neučinil. Žalobce podle názoru správního orgánu I. stupně nespolupracoval se správním orgánem a snažil se projednání věci zmařit. Podle správního orgánu I. stupně svědeckými výpověďmi bylo jednoznačně prokázáno, že inkriminovaného dne byl řidičem předmětného vozidla žalobce. Fotodokumentací přestupku a svědeckými výpověďmi v návaznosti na úřední záznam bylo dále prokázáno, že k záměně vozidel nemohlo dojít, neboť strážníci měli vozidlo po celou dobu na dohled. Z oznámení přestupku v návaznosti na úřední záznam bylo prokázáno, že v daném úseku je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h a z protokolu o dopravním přestupku vyplývá, že žalobci byla naměřena rychlost jízdy 78 km/h. Správní orgán tak po odečtení odchylky považuje za prokázanou nejnižší rychlost 75 km/h.

Správní orgán přihlédl ke skutečnosti, že se žalobce dopustil přestupku v době kolem poledne na komunikaci s nezanedbatelnou frekvencí ostatních účastníků silničního provozu, neboť Klatovská ulice je jednou z páteřních komunikací Plzně, přičemž slouží jako nájezd na dálnici D5, proto je nutné se zde chovat obzvláště obezřetně. Toto bylo hodnoceno v neprospěch žalobce. Dále správní orgán přihlédl k výpisu z evidenční karty řidiče, podle které má žalobce za poslední tři roky pět záznamů o přestupcích v dopravě, z nichž ve třech případech se dopustil překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Z toho důvodu nelze na jeho jednání pohlížet jako na ojedinělé pochybení, nýbrž jako na další nekázeň v silničním provozu. Toto bylo rovněž hodnoceno k tíži žalobce. Jako okolnost polehčující hodnotil správní orgán skutečnost, že nedošlo k nevratným následkům. Naměřená rychlost při spodní hranici hodnoty rychlosti určující naplnění předmětné skutkové podstaty přestupku byla hodnocena jako polehčující okolnost. S přihlédnutím k těmto okolnostem, zejména s přihlédnutím k recidivním znakům jednání, žalobce uložil správní orgán peněžitou sankci nad polovinou zákonem stanoveného rozpětí a zákaz činnosti ve spodní polovině zákonného rozpětí.

V žalobou **napadeném rozhodnutí** žalovaný uvedl, že je ve shodě se správním orgánem I. stupně, který neakceptoval omluvu týkající se nemožnosti se seznámit s podklady řízení, když správní orgán I. stupně stanovil lhůtu pět pracovních dnů, přičemž v neschopnosti byl žalobce až od čtvrtého dne této lhůty. Pátý den lhůty připadl na pátek 4.4.2014, přičemž již od následujícího pondělí dne 7.4.2014 byly odvolateli povoleny vycházky od 10:00 do 16:00 hodin. Správní orgán I. stupně vyrozuměl žalobce, že jeho omluvu neakceptuje, a sdělil mu, že rozhodnutí bude vydáno nejdříve 15.4.2014, do kdy má možnost se seznámit s podklady. Tuto písemnost si žalobce převzal sice až 15.4., nicméně ani poté svůj deklarovaný zájem neprojevil, přičemž napadené rozhodnutí bylo vypraveno až 28.4. Žalobce tedy nejdříve čtyři dny seznámení s podklady odkládal a následně, ač se mohl ke správnímu orgánu I. stupně dostavit s ohledem na povolené vycházky, tak neučinil. Žalovaný neshledal tedy v jednání správního orgánu I. stupně účelovost, kterou by bylo možno přičítat spíše na vrub žalobce, který deklaroval svůj zájem o správní řízení, nicméně je nerealizoval. Nadto žalobce měl možnost seznámit se s podklady při jednání. Žalovaný v této souvislosti odkázal na rozsudek NSS č.j. 8 Afs 21/2009-243 ze dne 26.2.2010. Správní orgán I. stupně v předvolání uvedl v poučení, že na základě ust. § 36 odst. 3 správního řádu bude mít žalobce před vydáním rozhodnutí možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí v závěru jednání. Tímto dal správní orgán podle žalovaného jednoznačně žalobci najevo, že možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí mu bude dána právě při jednání. Tím, že se žalobce k jednání bez

doložení důležitého důvodu nedostavil, svého práva nevyužil. O svoji možnost uplatnit procesní práva se připravil sám svojí neúčastí u jednání a následnou rezignací na seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí.

Žalovaný se neztotožnil s názorem správního orgánu I. stupně, že omluva žalobce z jednání nebyla včasná, jelikož žalobce byl až do 11.3.2014 právně zastoupen, k ústnímu jednání nebyl tedy osobně předvolán a nebylo nutné zasílat omluvu správnímu orgánu I. stupně do doby vypovězení právního zastoupení. Žalovaný se však ztotožnil se správním orgánem I. stupně, že omluva nebyla řádná. Žalobce nedoložil důležitý důvod své omluvy. Jde jen k tíži žalobce, že správnímu orgánu I. stupně svůj pobyt v zahraniční nedoložil. Potvrzení rezervace potvrzuje, že paní B.J. provedla rezervaci ve jmenovaném hotelu od 12. do 16.3.2014. Tento doklad však nijak neosvědčuje zahraniční pobyt žalobce. Náležitá omluva vždy předpokládá existenci důležitého důvodu. V daném případě nebyl tento důležitý důvod doložen.

K tvrzení, že správní orgán I. stupně neprovedl všechny důkazy nezbytné z pohledu § 3 správního řádu, žalovaný uvedl, že důkazy provedené v řízení jsou v podstatných bodech vnitřně konzistentní a vzájemně se doplňují. Vytvořily dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný systém dílčích informací, které nahlížené jako celek nemohou vést k jinému závěru, než že se žalobce přestupku dopustil. S návrhy na zamítnutí žalobcem navržených důkazů se žalovaný ztotožnil pro jejich nadbytečnost. Podle žalovaného výpovědi zasahujících strážníků jsou vzájemně zcela souladné. Žalobce pak nekonkretizoval, v čem shledal jejich rozpory, přičemž žalovaný rozpory ve výpovědích neshledal. Strážníci vypověděli, že si vozidlo opticky předali, přičemž záměnu vozidla vyloučili, když popsali, že registrační značka vozidla se při silniční kontrole ještě dodatečně kontroluje dle pořízeného snímku. Výpovědi jsou tedy bez rozporů jak každá zvlášť, tak při vzájemném porovnávání. Nebyl zjištěn ani jiný motiv, než prostý výkon služby, proč by strážníci žalobce stíhali. Při zastavování vozidla ani strážníci přesně nevěděli, kdo je konkrétně řidičem. Jejich jednání lze hodnotit jako korektní, nikoli zaujaté. Věrohodnost strážníka městské policie lze analogicky přirovnat k věrohodnosti policie, čímž se zabýval NSS v rozsudku č.j. 4 As 19/2007-114 ze dne 27.9.2007, když k osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi soud uvedl, že *"nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného zákroku."* Podle žalovaného na rozdíl od strážníků měl žalobce motiv, proč věc prezentovat způsobem, jakým činí. K návrhu na zpracování znaleckého posudku k prokázání, že hlídka nemohla mít po celou dobu vozidlo pod optickým dohledem, žalovaný uvedl, že považuje tento za nadbytečný, neboť svědeckými výpověďmi bylo prokázáno, že nemohlo dojít k záměně vozidla. Rovněž bylo svědeckými výpověďmi spolu korespondujícími s oznámením přestupku prokázáno, že řidičem byl žalobce. Žalobce v průběhu řízení prohlašoval, že určí osobu, která vozidlo řídila. Tuto osobu nekonkretizoval ani v odvolání. Vzhledem k tomu se správní orgán ztotožnil se správním orgánem I. stupně, který vyhodnotil vyjádření žalobce jako účelové. Námitka, že žalobce neřídil, byla podle žalovaného vyvrácena tou částí svědeckých výpovědí zakročujících strážnic, kdy shodně uvedly, že vzhled přestupce byl totožný s fotografiemi na dokladech. Pro posouzení věci nebyla zásadní věc pravost podpisu

žalobce na oznámení přestupku, nýbrž skutečnost, že bylo svědeckými výpověďmi prokázáno, že odvolatel byl řidičem v době spáchání přestupku. K okolnosti přitěžující žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně nevyvozoval, že kolem poledne je na předmětné komunikaci vyšší frekvence účastníků silničního provozu. Správní orgán I. stupně přihlédl ke skutečnosti, že byl přestupek spáchán v poledne, tedy v denní době. Konstatování nezanedbatelné frekvence je vztaženo ke komunikaci, nikoli k době spáchání. Nelze konstatovat, že by Klatovská ulice nebyla přivaděčem k dálnici D5. Od otevření nájezdu na dálnici D5 se provoz na Klatovské ulici a v Liticích zmírnil. Nelze však konstatovat, že by provoz na předmětné komunikaci díky realizaci nového přivaděče byl nulový. Místo měření se nachází, jak vyplývá z fotodokumentace a svědeckých výpovědí, zhruba v prostoru zastávky MHD U Přehrady. Zde se v blízkosti nachází areál, kde sídlí dle internetového serveru 22 společností, a dále se zde nachází Sportovně- relaxační areál Borská přehrada. Žalobce překročil dovolenou rychlost o 25 km/h, přičemž z tohoto důvodu nemohl bezpečně reagovat na situace předpokládané i nepředpokládané a svým jednáním tak chránit život, zdraví nebo majetek jiných osob, i svůj vlastní. Žádné významné okolnosti vylučující, že jednáním žalobce byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, žalovaný neshledal. Ohledně sankce žalovaný považoval délku zákazu činnosti za nepřiměřenou vzhledem k okolnostem hodnoceným v neprospěch žalobce, avšak poukázal na zákaz reformatio in pelus. Na závěr svého odůvodnění žalovaný uvedl, že rozhodl tak, že napadené rozhodnutí z části změnil a ve zbytku napadené rozhodnutí potvrdil.

Podle opravného usnesení žalovaného ze dne 15.9.2014 č.j. DSH/11769/14 v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí text „odvolací správní orgán rozhodl, že napadené rozhodnutí v části změnil a ve zbytku napadené rozhodnutí potvrdil," se nahrazuje textem "odvolací správní orgán odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil."

Žaloba není důvodná.

Soud s ohledem na koncentrační zásadu posoudil jako opožděné námitky žalobce a důkazní návrhy k těmto námitkám, které byly vzneseny poprvé při jednání před soudem. Jednalo se o námitky vztahující se k důkazním návrhům protokolem o proškolení strážníků, smlouvou mezi vlastníkem rychloměru a městskou policií, kalibrací použitého rychloměru a originálem ověřovacího listu. Těmito se soud nezabýval.

Soud neprovedl ani důkaz čestným prohlášením B.J. ze dne 15.1.2015 a výtiskem z internetu ze stránek booking.com. Tyto soud neprovedl proto, že správní soud vychází ze skutkového a právního stavu, který je zde v době vydání rozhodnutí. Rozhoduje tedy skutkový stav ke dni 9.7.2014, avšak čestné prohlášení je datováno až 15.1.2015.

Podle § 74 odst. 1 věty druhé zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích v nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.

Důležitý důvod ve smyslu cit. ust. § 74 zákona o přestupcích byl žalobce povinen prokázat správnímu orgánu. V době, kdy se žalobce omlouval z jednání, bylo na místě, aby současně dokládal svá tvrzení, proč se jednání nemůže zúčastnit, vč. event. čestného

prohlášení. Tomuto požadavku žalobce nedostál. Soud se ztotožnil se závěrem žalovaného, že omluva z jednání nebyla akceptována pro nedoložení náležitého důvodu. Žalobci nic nebránilo listiny dokládající pobyt žalobce v zahraničí předložit správnímu orgánu. Žalobce však v rámci své omluvy správnímu orgánu předložil pouze kopii emailové rezervace pobytu v zahraničí, která neprokazuje, že by se vůbec týkala žalobce.

Soud poukazuje na rozsudek NSS ze dne 20.12.2012 č.j. **4 As 61/2012-22**, kde se rovněž jednalo o neakceptování omluvy z důvodu čerpání dovolené. NSS uvedl, že stěžovateli nikdo nebránil v tom, aby dovolenou čerpal, nicméně chtěl-li tuto skutečnost uplatnit jako důvod pro změnu termínu ústního jednání ve správním řízení, byl povinen čerpání dovolené doložit. Soud má za to, stejně jako správní orgány, že kopie z internetu, která neobsahuje základní údaj, tedy zda se vůbec jedná o pobyt vztahující se k žalobci, neboť je adresován úplně jiné osobě, nemůže být dostačujícím dokladem pro odročení jednání. Bylo tedy na místě, aby žalobce včas a řádně doložil důvod omluvy.

Vzhledem k omluvě provedené těsně před jednáním soud považuje za aplikovatelný i rozsudek NSS č.j. **9 As 90/2012-31** ze dne 1.8.2013, podle něhož *"v souladu se zásadou vigilantibus iura bylo na stěžovateli, aby se u správního orgánu včas informoval o přijetí své omluvy. Byla-li tato omluva správnímu orgánu doručena méně než 24 hodin před plánovaným konáním ústního jednání, jdou případné obtíže se zjišťováním stanoviska správního orgánu k tíži stěžovatele."* I v dané věci bylo podle názoru soudu na žalobci, aby se informoval, zda jeho omluva byla přijata či nikoli.

Pokud se jedná o další námitku, která směřovala proti porušení **§ 36 odst. 3 správního řádu**, soud má rovněž za to, že tato námitka není důvodná, neboť z výše citovaného obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce měl dostatečný prostor k tomu, aby se seznámil se správním spisem, a to před tím, než zaslal svoji omluvu z důvodu pracovní neschopnosti. Již tehdy uplynula podstatná část lhůty, v rámci které žalobci nic nebránilo se seznámit se spisem. Žalovaný správně poukázal také na okolnost, že se žalobce mohl dále seznámit se spisem v rámci povolených vycházek při pracovní neschopnosti. Žalobce měl další možnost seznámit se s podklady poté, co bylo mu sděleno, že není akceptována jeho omluva, neboť od doby, kdy převzal toto sdělení, do vydání prvostupňového rozhodnutí uplynulo dalších deset dní. Žalobce pouze opakovaně deklaroval svůj úmysl se seznámit s obsahem spisu, nicméně nikdy tak neučinil. Z toho důvodu správní orgány správně usuzovaly na účelovost jednání žalobce.

Nedůvodnou shledal soud i námitku nemožnosti stanovení lhůty k seznámení se spisem dle **§ 36 odst. 1 správního řádu**, neboť tento postup aproboval již Nejvyšší správní soud v rozsudku č.j. **8 Afs 21/2009-243** ze dne 26.2.2010, podle něhož *"není samo o sobě porušením § 36 odst. 3 správního řádu pokud správní orgán souběžně s oznámením o zahájení správního řízení stanoví lhůtu, ve které lze navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy a rovněž lhůtu, ve které se účastníci mohou vyjádřit k podkladům rozhodnutí. Vždy je třeba zkoumat, zda poté, kdy účastník v souladu s poučením postupoval, byl správní spis následně doplňován, či nikoli a zda tedy měl účastník faktickou možnost se seznámit s úplným správním spisem."*

Další námitka směřovala proti výši uložené pokuty, konkrétně proti tomu, aby okolnost, že ke spáchání přestupku došlo okolo poledne, byla přičítána žalobci k tíži. Soud neshledal odůvodnění výše uložené pokuty nesrozumitelným. Je zřejmé, že správní orgán hodnotil spáchaný přestupek i z hlediska místa a doby spáchání - na Klatovské třídě kolem poledne, z čehož správní orgán podle názoru soudu správně dovodil, že ke spáchání přestupku došlo na významné pozemní komunikaci v době, kdy mohla být dosti frekventovaná (oproti např. noční době). Z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je pak také jasné, že jako nejvíce přitěžující okolnost byla hodnocena jiná okolnost, a to recidiva žalobce. Právě vzhledem k recidivě spočívající v trojím překročení nejvyšší povolené rychlosti správní orgán prvního stupně uložil pokutu v horní polovině zákonné sazby. Zákaz činnosti byl žalobci uložen dokonce v dolní polovině zákonné sazby. Nelze tedy podle názoru soudu uložené sankce považovat ani za nedostatečně odůvodněné, ani za nepřiměřeně vysoké. Soud poukazuje i na žalobou napadené rozhodnutí, z něhož vyplývá, že žalovaný dokonce považoval výměru trestu zákazu činnosti za příliš nízkou.

Žalobce v žalobě namítal také nevěrohodnost výpovědí strážníků, tj. že nebylo možné, aby si vozidlo opticky předávali, tedy že by mohli mít po celou dobu optický kontakt s vozidlem. Žalobcův nesouhlas s touto částí svědeckých výpovědí soud posoudil jako pouze obecné tvrzení, které není s to vyvrátit shodné výpovědi nezávislých svědků. Proto soud ani neshledal důvod provádět znalecký posudek za účelem prokázání, zda je věrohodná výpověď strážníků. Vzhledem ke shodným výpovědím policistů, v nichž nebyl shledán žádný rozpor, neexistují podle názoru soudu ani pochybnosti o tom, že nedošlo k výměně řidiče. Toto tvrzení žalobce se soudu rovněž jeví nevěrohodným a účelovým, zejména proto, že žalobci nic nebránilo, aby sdělil konkrétní osobu, která namísto něho měla vozidlo řídit.

K námitce směřující proti nesrozumitelnosti části odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde žalovaný nesprávně uvedl, že prvostupňové rozhodnutí zčásti změnil, soud uvádí, že se zjevně vzhledem k výroku i zbytku rozhodnutí jednalo o zřejmou nesprávnost, kterou byl žalovaný oprávněn napravit opravným usnesením, což také učinil.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li

poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 19. ledna 2015

**Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně**

Za správnost vyhotovení:
Bc. Michaela Karásková